

[Dohrmann]

slags ting? Jeg ved godt, at 600.000 kr. ikke er meget set i sammenhæng med det store regnskab, men det er udtryk for en holdning, og regeringens medlemmer skal ikke gå foran med at bruge løs af pengene. Tværtimod, de skulle gå foran med modsatte eksempler og skære udgifter ned. Det er lemfældighed og udtryk for arrogance i forhold til skatteborgernes penge, når man bruger dem på den måde, og den slags udskejelser skal selvfølgelig stoppes.

Det er som sagt meget vigtigt, at økonomien bliver rettet op, men der er en anden ting, som også er vigtig i et demokratisk samfund, og det er den personlige frihed. Det har været beskæmmende og deprimerende at opleve først HT-konflikten og nu senere uroen på hospitalerne. Vi danskere har altid med henvisning til grundloven påstået, at vi har foreningsfrihed her i landet. Den sidste tids begivenheder med ulovlige strejker, ulovlige blokader, psykisk terror og organisationernes tyveri af medlemmernes penge for at give dem videre til bestemte politiske partier har absolut ikke været oplivende. Det bekræfter, at der findes personer, der ikke aner, hvad ordet demokrati og ordet frihed betyder. Folketinget bør selvfølgelig bekæmpe enhver form for diktatur, værne om den personlige frihed og bekræfte, at vi trods alt stadig har foreningsfrihed her i landet.

På den baggrund skal jeg på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler, at ingen mod sin vilje kan tvinges til at bidrage økonomisk til partier, som man ikke sympatiserer med.

Herefter går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Når jeg har fundet anledning til at fremsætte det dagsordensforslag, er det simpelt hen, fordi jeg synes, at regeringen har været meget lusket i hele dette spil. Statsministerens udtalelser såvel i TV-Avisen som i TV-Aktuelt var meget, meget klare. Ikke desto mindre oplever vi dagen efter, at indenrigsministeren, altså et medlem af regeringen, faktisk flygtede fra journalisterne hen ad gangen og ikke ville svare på de ting. Det synes jeg giver anledning til at udtrykke en vis skuffelse over regeringens holdning. Jeg mener, at regeringen har spillet på to heste.

Indenrigsministeren burde selvfølgelig omgående have meddelt, uanset om de fyresedler var nået frem eller ej, at den beslutning, der var truffet af hovedstadsrådet, er ulovlig. Men nu får man altså igennem vores dagsorden mulighed for at udtrykke, hvad man egentlig mener om foreningsfrihed og tvangsbidrag i det hele taget. Vi håber selvfølgelig, at der vil være et flertal for sådan et frihedselskende dagsordensforslag.

Vedrørende forsvars- og udenrigspolitikken vil hr. Arentoft sige et par ord.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Jeg skal lade også dette forslag indgå i forhandlingerne.

Arentoft (FP):

Debatten i dag omfatter såvel den indenrigspolitiske som den udenrigspolitiske situation; de to ting hænger naturligt sammen, og udenrigspolitikken hænger også sammen med forsvarspolitikken.

Lige oven på debatten i går om EF kan man i dag i dagspressen se den franske avis *Le Point* citere præsident Mitterrand for, at han nu vil indkalde 6 EF-lande, nemlig Frankrig, Vesttyskland, Italien og Beneluxlandene, til en konference om dannelse af en europæisk union. Det vil naturligt være med til at skabe en vis splittelse inden for EF.

Der er ingen tvivl om, at begrebet Europa-hær, altså et europæisk forsvar, indgår i præsident Mitterrands planer, og det er vi i fremskridtspartiet meget betænkelige ved. Som jeg hørte det udtrykt meget klart på en konference her i weekenden, vil resultatet af sådanne bestræbelser medføre en finlandisering af Europa ved at skabe afstand mellem USA og Europa. Der er ingen tvivl om, at Sovjetunionens største ønske er at få gravet grøften Atlanterhavet endnu bredere, end den er, og dermed skabe splid i NATO. Og en forsvarsalliance uden USA og Canada er efter min mening lig nul.

Bemærk, at jeg brugte udtrykket forsvarsalliancen NATO, som Danmark tilsluttede sig ved en vedtagelse i rigsdagen den 24. marts 1949. I traktatens artikel 5 står det vigtige, at hvis et NATO-land angribes, svarer det til, at alle 16 NATO-lande angribes, og de går så sammen i et fælles forsvar. Det er